

Kobylky alebo tiež Príbeh o donebavolajúcej hlúposti

- CZ24 News | 27. února 2021

Jedného dňa v ďalekej krajine a v časoch dávno minulých prišiel Kňaz tam, kde sa Mnohí starali o svoje polia a statok a povedal...

„Prichádzajú kobylky a my sa musíme pripraviť!“

„Ale kobylky prichádzajú každý rok a po všetky roky minulé,“ odpovedali Mnohí. „Je to tak vždy, tak prečo sa musíme pripraviť?“

„Toto nie sú kobylky z rokov minulých,“ povedal Kňaz, „toto sú *nové* a *strašné* kobylky, ktoré nazývam Novým menom. Musíme sa pripraviť.“

„Čo tieto *nové* a *strašné* kobylky s tým Novým menom robia?“ pýtali sa s veľkým strachom Mnohí.

„Nuž,“ povedal Kňaz, „zožerú kus našej úrody a potom idú ďalej.“

Mnohí sa zachveli od hrôzy.

„Toto však kobylky robia vždy,“ povedal jeden človek z Mnohých. „Prečo sa tento rok musíme pripraviť, keď sme sa nepripravovali nikdy predtým?“

Kňaz sa na toho jedného človeka z Mnohých uprene zahľadel.

„Ty si ma nepočul?“ povedal. „Toto nie sú tie staré kobylky z rokov minulých, toto sú *nové* a *strašné* kobylky a majú Nové meno. **MUSÍME SA PRIPRAVIŤ.**“

„Ale čo také horšie robia tie nové a strašné kobylky s Novým menom než staré kobylky z rokov minulých?“ opýtal sa ten jeden človek.

„Čo si hlupák?“ zvolal Kňaz. „Vari som ti nepovedal, že nám zožerú úrodu a potom sa pohnú ďalej? MUSÍME SA PRIPRAVIŤ!“

„Áno, musíme sa pripraviť!“ zvolali zborovo Mnohí, aj keď nevedeli, čo si to vyžaduje.

„Nechápem,“ nedal sa ten jeden človek z Mnohých. „Vyzerajú tieto nové a strašné kobyľky inak než staré kobyľky z rokov minulých?“

„To som nepovedal,“ odvetil Kňaz.

„Zožerú nám viac úrody, než žrali staré kobyľky z rokov minulých?“

„Nič také som netvrdil,“ odpovedal Kňaz.

„Keď teda tie nové a strašné kobyľky nevyzerajú inak ako tie staré kobyľky z rokov minulých a ani nám nezožerú o nič viac úrody, prečo sú potom nové a strašné?“

Nato Kňaz zahorel hrozivým kňazským hnevom.

„Prečo ty, drobný človek, vystavuješ ostatných riziku týmito otázkami? Vari som ti nepovedal, že toto sú *nové* a *strašné* kobyľky a MAJÚ NOVÉ MENO?“

A Mnohí sa obrátili k tomu jednému človeku a povedali: „Áno, hlupák, nevystavuj ostatných riziku týmito otázkami. Kňaz ti povedal - tie *nové* a *strašné* kobyľky MAJÚ NOVÉ MENO! Zmlkni vo svojej hlúposti ticho a nechaj Kňaza, aby nám povedal, ako by sme sa mali pripraviť.“

A nato sa ako jeden obrátili ku Kňazovi a pokľaknúc pred ním prosili: „Ó, múdry, povedz nám, ako sa musíme pripraviť na tie nové a strašné kobyľky!“

Kňaz sa teda pred nich postavil a povedal...

„Hovoril som s mudrcmi a s bohmi a oni mi povedali, že jediný spôsob, ako sa na tie *nové*

a *strašné* kobyľky pripraviť, je nosiť tieto klobúky Donebavolajúcej Hlúposti...”

... a zdvihol do vzduchu klobúk donebavolajúcej hlúposti takej nesmiernej, až sa Mnohí zľakli...

„Ó, veľký, ako nás nosenie týchto klobúkov Donebavolajúcej hlúposti uchráni pred *novými* a *strašnými* kobyľkami?“ volali.

„Touto otázkou sa zaoberali mudrci a bohovia a to stačí,“ odvetil Kňaz. „Všetci, ktorým záleží na ostatných, budú tieto klobúky nosiť a spoločne sa zachránime pred tými *novými* a *strašnými* kobyľkami.“

Mnohí pozreli jeden na druhého a videli múdrosť Kňazových slov. Ohotne si nasadili na hlavy klobúky Donebavolajúcej hlúposti a vrátili sa k svojej práci na poli a okolo statku, šťastní, že sa zachránili.

~ * ~

Na ďalší deň sa Kňaz vrátil tam, kde sa Mnohí starali o svoje polia a statok, pričom mali na hlavách svoje klobúky Donebavolajúcej hlúposti a povedal...

„Beda, znova som hovoril s mudrcmi a s bohmi a oni mi povedali, že nosenie klobúkov Donebavolajúcej hlúposti nám na záchranu pred *novými* a *strašnými* kobyľkami nestačí. Je potrebné viac.“

Mnohí nesmierne vylakane pozreli na Kňaza a zvolali: „Ó, múdry, povedz nám, čo musíme urobiť, aby nás to zachránilo pred *novými* a *strašnými* kobyľkami!“

„Takže,“ povedal Kňaz, „aby sme sa zachránili pred *novými* a *strašnými* kobyľkami, musíte do tla spáliť svoju úrodu skôr, než ju stihnú zožrať!“

„Ďakujeme ti, ó, múdry!“ volali Mnohí.

„Počkať,“ povedal jeden človek z Mnohých, „ako nás spálenie našej úrody do tla predtým, ako ju stihnú zožrať, uchráni pred *novými* a *strašnými* kobyľkami?“

„Ty hlupák,“ odpovedal Kňaz. „Vari nechápeš, že nás tie *nové* a *strašné* kobyľky obídu, keď bude celá naša úroda preč?“

„Ale,“ povedal ten človek, „povedali ste mi, že tie *nové* a *strašné* kobyľky toho nezožerú viac, než staré kobyľky z rokov minulých.“

„To je pravda,“ povedal Kňaz.

„Takže, ak necháme tie nové a strašné kobyľky nažrať sa a ísť ďalej, stále nám zostane väčšina našej úrody ako v rokoch minulých. No ak ju spálime do tla, nebudeme mať žiadnu.“

Kňaz si vzdychol a vzdychli si aj Mnohí, nasledujúc jeho príklad.

„Vari ti vôbec nezáleží na tých, ktorým zožerú úrodu, keď nič neurobíme?“ opýtal sa rozhorčene Kňaz.

„Vari ti VÔBEC nezáleží na tých, ktorým zožerú úrodu?“ zopakovali Mnohí, veľmi rozhorčení necitlivosťou toho človeka.

A vyšli do svojich polí a spálili do tla svoju úrodu, aby z nej časť nemohli zožrať tie nové a strašné kobyľky.

„Z čoho ale teraz spravíme chlieb,“ opýtal sa ten človek, „keď sme všetku našu úrodu spálili do tla?“

Na to sa Mnohí zatvárali znepokojene, lebo im tá otázka, pravdupovediac, nenapadla. O odpoveď sa obrátili na Kňaza.

„V časoch núdze treba prinášať obety,“ povedal Kňaz.

„Áno,“ súhlasili Mnohí, zisťujúc, že vyslovil presne to, na čo sami mysleli. „Treba prinášať obety – a teraz sme aspoň v bezpečí pred tými *novými* a *strašnými* kobyľkami!“

„Ja vidím, že Kňaz SVOJU úrodu do tla nespálil,“ povedal ten jeden človek z Mnohých. „Prečo?“

Nato sa k nemu Mnohí obrátili a povedali: „Buď ticho, hlupák, už bolo dosť tvojich nezmyslov. Kňaz hovoril s mudrcmi a s bohmi a najlepšie vie, ako nás uchrániť pred *novými* a *strašnými* kobyľkami. Chváľme všetci nášho Kňaza a jeho múdrosť.“

~ * ~

Na ďalší deň sa Kňaz vrátil tam, kde ľudia nosili svoje klobúky Donebavolajúcej hlúposti, stáli na svojich spálených poliach a pásli dobytok a povedal...

„Beda, znova som hovoril s mudrcmi a s bohmi a oni mi povedali, že nosenie klobúkov Donebavolajúcej hlúposti a spálenie úrody do tla nestačí na to, aby nás uchránilo pred *novými* a *strašnými* kobyľkami! Musíme tiež pobiť všetok náš dobytok a nechať jeho krvou pokropiť zem.“

„Ako nás pobitím dobytky a pokropenie zeme jeho krvou zachráni pred kobyľkami?“ opýtal sa tej jeden človek z Mnohých.

Mnohých táto nová otázka naozaj dosť znepokojila a po odpovedi sa obrátili ku Kňazovi.

„Vy nepočujete, keď vám vravím, že toto sú *nové* a *strašné* kobyľky?“ povedal Kňaz vlúdny hlasom. „Nechápete, že treba nájsť nové spôsoby, ako nás pred nimi zachrániť?“

Mnohým sa pri tých slovách ulavilo a znova zistili, že Kňaz povedal presne to, čo si sami mysleli. A tak ochotne pobili svoj dobytok a nechali krvou kropiť zem a radovali sa, že sú teraz konečne zachránení pred tými *novými* a *strašnými* kobyľkami.

~ * ~

Kňaz po štvrtý raz prišiel tam, kde ľudia sedeli na svojich spálených poliach, čerstvo pokropených krvou ich dobytká, s klobúkmi Donebavolajúcej hlúposti na hlavách a videl, že niektorí sú mŕtvi alebo zomierajú.

„Beda,“ povedal, „kvôli inváziám *nových* a *strašných* kobyliiek teraz nemáme žiadny chlieb a žiadne mäso ani mlieko a ani nosenie klobúkov Donebavolajúcej hlúposti, spálenie úrody a pobitie dobytká nestačilo na našu záchranu, lebo hľadte, kolčí umierajú.“

Na to zavládol medzi Mnohými veľký strach a zúfalstvo.

„Ach, beda,“ nariekali, „tieto *nové* a *strašné* kobylinky sú vskutku smrtiaca pohroma, lebo hľadme, koľko ľudí teraz zomiera, navzdory všetkému, čo sme vykonali!“

A obrátili sa na Kňaza a modlikali: „Povedz nám, ó, múdry, čo treba urobiť, aby nás to uchránilo pred novými a strašnými kobyilkami, ktoré nás zabíjajú, napriek všetkému, čo sme vykonali!“

„Popravde,“ povedal s nesmiernym smútkom Kňaz, „táto zem je *novými* a *strašnými* kobyolkami taká zničená a zožratá, že nezostáva iné ako zanechať naše staré životy a začať znova, v nejakom novom stave rovnosti. Musíte prísť do môjho sídla, kde vás budem chrániť. Vo svojich skladoch mám trochu jedla, z ktorého môžete mať podiel, keď budete pracovať pre všeobecné blaho upratovaním môjho domu a staraním sa o moje polia a dobytok.“

„Ďakujeme ti, ó, múdry!“ zvolali Mnohí a pripravovali sa nasledovať Kňaza do bezpečia jeho sídla.

„Počkať,“ zvolal ten jeden človek z Mnohých. „To, čo nám vzalo naše jedlo, neboli nové a strašné kobyľky, boli sme to my, na váš príkaz. A teraz z nás chcete spraviť svojich otrokov?“

Kňaz lútostivo pokrútil hlavou a Mnohí jeho príklad nasledovali.

„Čo treba spraviť s takou neodbytnou nevedomosťou?“ opýtal sa.

„Strašne neodbytnou nevedomosťou,“ súhlasili zborovo Mnohí.

A Kňaz povedal:

„Vari nechápeš, že keby sme NENOSILI klobúky Donebavolajúcej hlúposti, nespálili našu úrodu a nepozabíjali náš dobytok, tie *nové* a *strašné* kobyľky by sa postarali o to, že by všetko bolo ďaleko horšie než teraz?“

„Ako?“ opýtal sa jeden človek z Mnohých.

Kňaz sa zasmial a Mnohí jeho príklad nasledovali.

„Lebo, ty prostý hlupák, tie *nové* a *strašné* kobyľky sú nové a strašné a majú **NOVÉ MENO!**“

„Nové meno!“ zopakovali Mnohí, neveriaci hľadiac na toho jedného človeka, ktorý nechápal, čo to znamená.

A potom sa zvrtili a s klobúkmi Donebavolajúcej hlúposti jeden za druhým vchádzali do Kňazovho sídla, aby pracovali pre spoločné blaho staraním sa o Kňazove polia a dobytok a upratovaním Kňazovho domu, spievajúc piesne nádeje za ich nový začiatok, ktoré im k spevu napísali Kňazovi pisári.

Medzitým sa ten človek, ktorého nechali samého na pustých a krvavých poliach, vydal sám hľadať inú cestu a spievať vlastné piesne.

Zdroj: <https://www.badatel.net>